

Arrest

nr. 271 440 van 20 april 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. ABDUL
Borsbeeksebrug 34/1
2600 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 20 januari 2022 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 december 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 maart 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. KHAN, die *loco* advocaat A. ABDUL verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partijen verklaren de Pakistaanse nationaliteit te bezitten. Eerste verzoekende partij verklaart geboren te zijn in 1975 en tweede verzoekende partij verklaart geboren te zijn in 1985.

De verzoekende partijen verklaren het Rijk te zijn binnengekomen op 25 april 2018. Op 26 april 2018 dienen de verzoekende partijen een verzoek om internationale bescherming in.

Op 2 september 2021 en 25 november 2021 wordt de tweede verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Op 25 november 2021 wordt de eerste verzoekende partij gehoord op het CGVS.

Op 16 december 2021 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten aanzien van beide verzoekende partijen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de bestreden beslissingen.

De bestreden beslissing ten aanzien van H.T. (hierna: verzoeker) luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Pakistan, hebt u de Pakistaanse nationaliteit en bent u Shijiet. Uw vader is Shijiet en uw moeder is Soenniet. U wilde huwen met uw nicht, dochter van de zus van uw moeder. Zij is Soenniet. Uw moeder vroeg ooit haar hand maar haar familie weigerde dat omwille van uw geloof. Jullie zouden nadien toch zonder toestemming zijn gehuwd in 2008 en jullie woonden later ondergedoken in Karachi. Op een dag zou u daar in de Bazaar de broer van uw vrouw hebben gezien. Uit angst besloot u toen Pakistan te verlaten. Iemand zou dan in de periode voor uw vertrek paspoorten hebben geregeld voor jullie beiden. U verliet begin 2018 Pakistan en u reisde via het Midden-Oosten naar Spanje, Nederland en dan België waar u een verzoek tot internationale bescherming indiende op 26 april 2018. Ter staving legt u medische stukken neer betreffende uw zoon die zwaar gehandicapt is. Er werd op basis van die handicap een procedure tot medische regularisatie ingediend.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Volledigheidshalve merkt het CGVS op dat jullie een zoon hebben die is gehandicapt, maar dat dit jullie niet in de weg stond om tweemaal voor een persoonlijk onderhoud aanwezig te zijn op het CGVS. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient verder te worden opgemerkt dat u er niet in geslaagd bent het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dan wel van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst hebt u bij het indienen van uw verzoek om internationale bescherming verklaard dat u geen paspoort had (zie verklaringen DVZ vraag 27). Pas nadat u geconfronteerd werd met de informatie waarover de Belgische asielinstanties beschikken en waaruit blijkt dat u met uw paspoort reisde, gaf u toe over een paspoort te beschikken (zie verklaring DVZ vraag 35). U gaf aan dat u uw paspoort verstopte uit vrees voor repatriëring, maar u zou uw paspoort voorleggen (zie verklaring DVZ vraag 35). Maar u legt uiteindelijk geen enkel identiteitsdocument neer om uw beweerde identiteit te staven. Bovendien stemt de door u opgegeven identiteit niet overeen met bepaalde informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie is toegevoegd aan het administratieve dossier. Zo verklaart u te zijn geboren in het jaar 1975, maar uit de informatie van het CGVS blijkt dat op uw paspoort het geboortjaar 1972 staat. U heeft daar geen valabele verklaring voor te geven. U zegt dat iemand uw paspoort regelde kort voor uw vertrek (zie nota's CGVS 1 p.3) en aldus laat u uitschijnen dat er misschien een verkeerd geboortjaar staat vermeld. Maar in combinatie met de datum die staat vermeld op het paspoort, zijnde 2014 als datum van uitgave, klopt deze informatie hoegenaamd niet. Dat iemand voor u eind 2017 of begin 2018 (kort voor uw vertrek zoals u verklaarde) een paspoort op een verkeerde geboortjaar laat maken met als uitgiftedatum 2014 houdt geen steek, te meer daar u zelf verklaart dat u al uw werkelijke documenten, waaronder ook de huwelijksakte (zie nota's CGVS 1 p.7 en CGVS 2 p.4) aan die persoon gaf. Zo verklaart u ook dat uw vrouw zou zijn geboren in 1985, maar uit de informatie van het CGVS blijkt dat op uw paspoort het geboortjaar 1979 staat. Wat er ook van zij, u hebt op geen enkele manier uw beweerde identiteit aangetoond, ondanks dat u er meermaals op gewezen werd dat uw beweerde geboortjaar niet overeenstemt met de informatie van het CGVS, noch de beweerde datum van opmaak van paspoorten overeenstemt met de informatie van het CGVS. U voegt daar te slotte aan toe dat u als echtgenoot op het paspoort van uw vrouw staat vermeld (zie nota's CGVS 1 p.7 en CGVS 2 p.4) omdat de persoon die de paspoorten vroeg ook de huwelijksakte had gekregen. Dat er dan op die paspoorten andere geboortedata zouden staan als op uw identiteitsdocumenten, en dus ook de huwelijksakte, houdt geen steek.

Verder legt u ook geen enkel ander stuk neer dat uw beweerde problemen in Pakistan kan staven. U geeft aan dat u in 2008 bent gehuwd in bijzijn van een Mauwli (zie nota's CGVS 2 p.4). U zou het huwelijksattest aan de persoon hebben gegeven die uw paspoorten en reis regelde (zie boven). Uw naam zou als echtgenoot in het paspoort van uw vrouw staan vermeld (zie boven). Dat u dan geen enkel stuk ter staving van uw huwelijk, hetgeen de basis van uw asielrelaas is, kan voorleggen, doet

afbreuk aan uw geloofwaardigheid. U legt ook geen huwelijksfoto's neer, noch andere foto's van u en uw gezin in Pakistan.

Voorts legt u ook geen enkel stuk neer dat uw vertrek uit Pakistan kan staven, noch uw verdere reis naar Europa. De informatie waarover het CGVS beschikt en waaruit blijkt dat uw paspoort van 2014 en uw vrouw een paspoort van 2015 hadden en dat jullie in Muscat (Oman) in maart 2018 een visum aanvroegen voor Spanje doet vermoeden dat jullie al langer in Muscat, Oman verbleven. U geeft aan dat u in 2018 Pakistan verliet, maar kan daar niets van voorleggen. Nochtans, als u in maart 2018 in Muscat een visum aanvroeg voor Spanje, kan verondersteld worden dat u een tijdje legaal in Muscat hebt verbleven. Wat er ook van zij, u hebt bij aankomst in Spanje geen verzoek om internationale bescherming ingediend, evenmin nadien in Nederland. Nochtans kan van iemand die beweert een nood aan internationale bescherming te hebben, verwacht wordt dat die een vraag om internationale bescherming indient van zodra hij daar de kans toe heeft in een veilig land. Dat de medische verzorging voor uw gehandicapte kind in België beter zou zijn, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat u geen bescherming zocht in Spanje of Nederland (zie nota's CGVS 1 p.3).

Verder hebt u in België ook niet de moeite genomen om uw verzoek om internationale bescherming te staven. U hebt blijkbaar niemand in Pakistan gecontacteerd om stukken te verkrijgen. En ook al zou u geen contacten onderhouden met uw familie, noch uw schoonfamilie, bestaat er toch de mogelijkheid om vrienden of collega's, burens of zelfs de vroegere verhuurder te contacteren teneinde u bij te staan. Immers zouden jullie de laatste jaren in Karachi hebben gewoond waar u werkte en een woning kon huren, dus kan verwacht worden dat u daar contacteren heeft. U hebt in België ook geen stukken, origineel of kopieën, opgevraagd bij de Pakistaanse ambassade, terwijl u toch op geen enkel ogenblik enige vrees ten aanzien van de Pakistaanse autoriteiten hebt kenbaar gemaakt. U werd voldoende gewezen op het belang van documenten, zowel bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS als bij uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS op 2 september 2021.

Het CGVS kan dan ook niet anders dan concluderen dat u geen zicht wilt geven op uw juiste identiteit, uw vertrek uit Pakistan, uw gezinssituatie en uw beweerde asielrelaas waardoor het CGVS niet in staat is om uw situatie correct in te schatten. Nochtans heeft het CGVS u uitgebreid de kans gegeven om hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door bewust de ware toedracht op deze punten, die de kern van uw asielrelaas raken, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Pakistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Wat er ook van zij, gesteld dat u gehuwd was in Pakistan en dat dit huwelijk moeilijk lag bij jullie families, bent u nog van 2008 tot 2018 in Pakistan gebleven. U kon jarenlang in Karachi een woning huren, u ging er werken en u kreeg twee kinderen in Karachi die allebei geboren zijn in het ziekenhuis. Eén van de twee kinderen is gehandicapt en u kon met uw gehandicapte kind dokters bezoeken. Dit geeft niet echt blijk van een ondergedoken leven op basis van een vrees om door uw families vermoord te worden wegens een verboden huwelijk. Indien u van oordeel was dat uw leven in gevaar was door het sluiten van een huwelijk in 2008, kan redelijkerwijze verondersteld worden dat u reeds voordien al Pakistan had verlaten.

Volledigheidshalve merkt het CGVS op dat uw ouders ook een gemengd huwelijk vormden en dat u geen weet heeft of dat voor hen problemen veroorzaakte (zie nota's CGVS 1 p.10). U kadert uw problemen in de veranderde situatie in Pakistan waarbij gemengde huwelijken moeilijk zouden liggen. Maar ondanks dat u dit zelf aangeeft blijkt wel opnieuw dat u van 2008 tot 2018 in Pakistan bleef wonen en in Karachi toch niet echt problemen heeft gekend. U zou ook uiteindelijk gevlucht zijn uit Karachi omdat u de broer van uw vrouw in Karachi zou hebben gezien. Maar u geeft zelf aan dat u zeer 'open minded' bent en dat religie niet heel belangrijk is voor u (zie nota's CGVS 1 p.9 en 10). Maar gevraagd waarom u zich dan niet tot Soenniet kan bekeren om toch al deels de problemen met uw schoonfamilie op lossen, kunt u niet meer zeggen dat u uw vader volgt (zie nota's CGVS 2 p.6). Maar uw vader is al lang overleden en u geeft zelf aan dat u alle religies aanvaard en dat ze hetzelfde zijn (zie nota's CGVS 2 p.6). Dat u dan een dispuut waarbij u met de dood wordt bedreigd niet zou proberen op te lossen aan de hand van een overstap naar het Soenniet-geloof, komt weinig aannemelijk over.

U hebt aldus niet aannemelijk gemaakt dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u neerlegde ter staving van uw verzoek vermogen niet bovenstaande appreciatie in positieve zin om te buigen. U legde medische stukken neer die verwijzen naar de situatie van jullie gehandicapte kind. Maar dit gegeven staat los van jullie asielrelaas en u geeft zelf aan dat u een verzoek tot medische regularisatie indienden bij de Belgische instanties daarvoor bevoegd.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door Cedoca (zie EASO Country of Origin Information Report: Pakistan Security Situation van oktober 2021 beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_10_EASO_COI_Report_Pakistan_Security_situation.pdf of https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_pakistan_security_situation_20211027.pdf) blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiietische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan de voorbije jaren verbeterd is en deze trend zich in het voorbije jaar in het algemeen op enkele lokale uitzonderingen na heeft verdergezet. Zo is er in Pakistan sprake van een verdere daling in het aantal veiligheidsincidenten voor het jaar 2020. De cijfers van de eerste zeven maanden van 2021 wijzen op een toename van het aantal incidenten en burgerslachtoffers in vergelijking met dezelfde periode in 2020. Volgens experts wordt de periode 2020-2021 gekenmerkt door veranderde terreurtactieken, de hereniging van de Pakistaanse Taliban, en een toename in spanningen tussen soennieten en sjiieten. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat de veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's tot op heden problematisch blijft, waarbij het aantal incidenten en slachtoffers gestaag toeneemt. Het noordwesten van Pakistan wordt terug geteisterd door opflakkerend geweld, voornamelijk gepleegd door militanten. Uit dezelfde informatie blijkt evenwel dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de tribale districten in Khyber-Pakhtunkwa (KP) (de voormalige FATA). Deze districten werden in mei 2018 aan Khyber-Pakhtunkwa toegevoegd en vormen sindsdien administratief deel van de provincie. In bepaalde van deze districten, meer specifiek Noord- en Zuid-Waziristan, is de veiligheidssituatie precair en zal aan verzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet worden toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Hoewel de situatie in de overige delen van KP en de provincies Punjab, Sindh, Balochistan en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan.

Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend kan zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjabi te worden beoordeeld. Daarnaast, gezien uw verklaring dat u jarenlang in Karachi, Sindh verbleef, dient in casu ook de veiligheidssituatie in de provincie Sindh te worden beoordeeld.

De provincie Punjab, gelegen in het oosten van Pakistan, wordt beschouwd als het politieke en economische centrum van Pakistan. De Tehrik-e Taliban Pakistan (TTP) zijn actief in de provincie. Voorts blijkt dat anti-India groepen zoals Jaish-e Muhammad (JeM) en militanten uit Balochistan aanwezig zijn in Punjab.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie de dichtst bevolkte regio van Pakistan is en ruw geschat 110 miljoen inwoners heeft, waarvan meer dan de helft in rurale gebieden leeft. Volgens ACLED werden er in 2020 33 veiligheidsincidenten gemeld. PIPS registreerde in dezelfde periode 7 aanvallen die door gewapende groeperingen uitgevoerd werden. PICSS registreerde voor deze periode 10 incidenten. Tijdens de eerste helft van 2021 vonden er volgens ACLED 82 gewelddadige incidenten plaats, terwijl PIPS melding maakt van 11 en PICSS van 26 veiligheidsincidenten. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Punjab in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Hoewel er een lichte stijging was van het aantal veiligheidsincidenten en het aantal burgerslachtoffers in 2020 en 2021, bleef het totaal aantal slachtoffers in de gehele provincie beperkt.

Verder wordt melding gemaakt van veiligheidsoperaties van de CTD van Punjab gericht tegen militanten, waarbij diverse (vermoedelijke) leden van militante organisaties gearresteerd of gedood werden. In 2021 werden verschillende leden van militante organisaties met oorsprong in Afghanistan die verantwoordelijk waren voor een aantal aanslagen in 2020, gearresteerd door de CTD. Het gros van de in Punjab geregistreerde incidenten vond plaats in Lahore, de provinciale hoofdstad van Punjab en de tweede grootste stad van het land en in Rawalpindi.

Er wordt geen melding gemaakt van een interne of externe ontheemding binnen of buiten de provincie Punjab.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Punjab in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Punjab een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Punjab. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Wat betreft uw verblijf in Karachi, stelt het CGVS dat de provincie Sindh is gelegen in het zuidoosten van Pakistan. Sinds het najaar van 2013 is er in Sindh een veiligheidsoperatie aan de gang, die vooral toegespitst is op de hoofdstad Karachi. Deze operatie is gericht op het bestrijden van vier categorieën van gewelddadige groeperingen die betrokken zijn bij het geweld in de stad: de Pakistaanse Taliban, sektarische gewapende groeperingen, gewapende vleugels van etno-politieke partijen en criminele bendes. Aan de Rangers werden 'speciale bevoegdheden' toegekend om de verscheidenheid aan geweld aan te pakken.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat verschillende militante groeperingen met name TTP en Lashkar-e Jhangvi (LeJ) aanwezig zijn in de provincie Sindh, voornamelijk in de rurale gebieden. Voorts blijkt dat in 2020 verschillende Sindhi-separatistische en nationalistische bewegingen allianties zijn aangegaan met hun evenknieën in Balochistan. Ze bieden elkaar ondersteuning bij operaties en trainingsfaciliteiten. In juli 2020 wordt de opkomst van een nieuwe beweging, de Mohajir Freedom Fighters (MFF) gerapporteerd. Criminele activiteiten vormen een uitdaging voor de politiediensten in Sindh.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de provincie Sindh ruw geschat 47,9 miljoen inwoners heeft, waarvan er 20 à 25 miljoen in de stad Karachi woonachtig zijn. Volgens ACLED werden er in 2020 52 veiligheidsincidenten gemeld. PIPS registreerde in dezelfde periode 18 aanvallen die door gewapende groeperingen uitgevoerd werden en PICSS telde ook 18 incidenten. Tijdens de eerste helft van 2021 vonden er volgens ACLED 37 gewelddadige incidenten plaats, terwijl PIPS melding maakt van 10 en PICSS van 47 veiligheidsincidenten. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Sindh in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. De terroristische incidenten waren religieus of nationalistisch van aard en ze vonden meestal plaats in Karachi. Het totaal aantal slachtoffers in de gehele provincie bleef beperkt. Het merendeel van de gewelddaden die in de provincie Sindh plaatsvinden is bovendien voornamelijk doelgericht van aard, waarbij overwegend de Pakistaanse veiligheidsdiensten (o.a. Rangers), maar ook burgers gevisieerd worden. De TTP zou verschillende "sleeper cells" in de provincie hebben, maar in 2021 werd gerapporteerd dat de overheden verschillende leden van TTP arresteerden of doodden.

Er wordt geen melding gemaakt van een interne of externe ontheemding binnen of buiten de provincie Sindh.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Sindh met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Sindh dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Sindh in uw hoofde dermate verhogen dat er moet

aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Sindh een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Sindh. U gaf aan dat u in Karachi kon werken, een woning kon huren en dat twee kinderen van u er in het ziekenhuis zijn geboren. U kon met uw gehandicapte kind naar de dokter gaan. En ook al gaf u te kennen dat u moeilijk toegang had tot betere gezondheidszorg in de ziekenhuizen, doet dit geen afbreuk aan bovenstaande vaststelling dat u geen bewijs levert dat u specifiek geraakt zou worden door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld in Sindh. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Ten slotte merkt het CGVS nog op dat u de nota's van het persoonlijk onderhoud werden opgestuurd op 29 november 2021. U hebt hierop geen antwoord of opmerkingen bij deze nota's aan het CGVS overgemaakt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De bestreden beslissing ten aanzien van T.M. (hierna: verzoekster) luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Pakistan, hebt u de Pakistaanse nationaliteit en bent u Soenniet. U wilde huwen met uw neef, zoon van de zus van uw moeder. Hij is Shijiet. Zijn moeder vroeg ooit uw hand maar uw familie weigerde dat omwille van zijn geloof. Jullie zouden nadien toch zonder toestemming zijn gehuwd in 2008 en jullie woonden later ondergedoken in Karachi. Op een dag zou uw echtgenoot daar in de Bazaar uw broer hebben gezien. Uit angst besloot u toen Pakistan te verlaten. Iemand zou dan in de periode voor uw vertrek paspoorten hebben geregeld voor jullie beiden. U verliet begin 2018 Pakistan en u reisde via het Midden-Oosten naar Spanje, Nederland en dan België waar u een verzoek tot internationale bescherming indiende op 26 april 2018. Ter staving legt u medische stukken neer betreffende uw zoon die zwaar gehandicapt is. Er werd op basis van die handicap een procedure tot medische regularisatie ingediend.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Volledigheidshalve merkt het CGVS op dat jullie een zoon hebben die is gehandicapt, maar dat dit jullie niet in de weg stond om tweemaal voor een persoonlijk onderhoud aanwezig te zijn op het CGVS. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient verder te worden opgemerkt dat u er niet in geslaagd bent het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dan wel van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst hebt u bij het indienen van uw verzoek om internationale bescherming verklaard dat uw echtgenoot uw paspoort had (zie verklaringen DVZ vraag 27). Uw echtgenoot zelf zei initieel bij het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming dat hij geen paspoort had (zie verklaringen DVZ vraag 27). Pas nadat hij geconfronteerd werd met de informatie waarover de Belgische asielinstanties beschikken en waaruit blijkt dat jullie met paspoorten reisden, gaf hij toe over een paspoort te beschikken (zie verklaring DVZ vraag 35). Hij gaf zelfs aan dat hij zijn paspoort verstopte uit vrees voor repatriëring, maar hij zou zijn paspoort voorleggen (zie verklaring DVZ vraag 35). Maar uiteindelijk legt u, noch uw echtgenoot, een identiteitsdocument neer om uw beweerde identiteit te staven. Bovendien stemt de door u opgegeven identiteit niet overeen met bepaalde informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie is toegevoegd aan het administratieve dossier. Zo verklaart u te zijn geboren in het jaar 1985, maar uit de informatie van het CGVS blijkt dat op uw paspoort het geboortjaar 1979 staat. U heeft daar geen valabele verklaring voor te geven en zegt enkel dat u het niet weet, dat u analfabeet bent en dat u de jaartallen voor en na uw huwelijk niet kent (zie nota's CGVS p.3). Dat u eventueel analfabeet bent, neemt niet weg dat er wordt vastgesteld dat uw beweerde geboortedatum niet overeenstemt met de geboortedatum op uw paspoort. Uw echtgenoot zegt dat iemand uw paspoort regelde kort voor jullie vertrek (zie nota's CGVS 1 p.3) en aldus laat hij uitschijnen

dat er misschien een verkeerd geboortjaar staat vermeld. Maar in combinatie met de datum die staat vermeld op het paspoort, zijnde 2015 als datum van uitgave, klopt deze informatie hoegenaamd niet. Dat iemand voor u eind 2017 of begin 2018 (kort voor uw vertrek zoals u verklaarde) een paspoort op een verkeerde geboortjaar laat maken met als uitgiftedatum 2015 houdt geen steek, te meer daar uw echtgenoot zelf verklaart dat hij al jullie werkelijke documenten, waaronder ook de huwelijksakte (zie nota's CGVS 1 p.7 en CGVS 2 p.4) aan die persoon gaf. Wat er ook van zij, u hebt op geen enkele manier uw beweerde identiteit aangetoond, ondanks dat u er meermaals op gewezen werd dat uw beweerde geboortjaar niet overeenstemt met de informatie van het CGVS, noch de beweerde datum van opmaak van paspoorten overeenstemt met de informatie van het CGVS. Uw echtgenoot verklaart expliciet dat hij als echtgenoot op uw paspoort staat vermeld (zie nota's CGVS 1 p.7 en CGVS 2 p.4) omdat de persoon die de paspoorten vroeg ook de huwelijksakte had gekregen. Dat er dan op die paspoorten andere geboortedata zouden staan als op uw identiteitsdocumenten, en dus ook de huwelijksakte, houdt geen steek.

Verder legt u ook geen enkel ander stuk neer dat uw beweerde problemen in Pakistan kan staven. U geeft aan dat u in 2008 bent gehuwd. Uw echtgenoot zou het huwelijksattest aan de persoon hebben gegeven die uw paspoorten en reis regelde (zie boven) en zijn naam zou als echtgenoot in uw paspoort staan vermeld (zie boven). Dat u dan geen enkel stuk ter staving van uw huwelijk, hetgeen de basis van uw asielrelaas is, kan voorleggen, doet afbreuk aan uw geloofwaardigheid. U legt ook geen huwelijksfoto's neer, noch andere foto's van u en uw gezin in Pakistan.

Voorts legt u ook geen enkel stuk neer dat uw vertrek uit Pakistan kan staven, noch uw verdere reis naar Europa. De informatie waarover het CGVS beschikt en waaruit blijkt dat u een paspoort van 2015 en uw echtgenoot een paspoort van 2015 had en dat jullie in Muscat (Oman) in maart 2018 een visum aanvroegen voor Spanje, doet vermoeden dat jullie al langer in Muscat, Oman verbleven. U geeft aan dat u in 2018 Pakistan verliet, maar kan daar niets van voorleggen. Nochtans, als u in maart 2018 in Muscat een visum aanvraag voor Spanje, kan verondersteld worden dat u een tijdje legaal in Muscat hebt verbleven. Wat er ook van zij, u hebt bij aankomst in Spanje geen verzoek om internationale bescherming ingediend, evenmin nadien in Nederland. Nochtans kan van iemand die beweert een nood aan internationale bescherming te hebben, verwacht wordt dat die een vraag om internationale bescherming indient van zodra hij daar de kans toe heeft in een veilig land. Dat de medische verzorging voor uw gehandicapte kind in België beter zou zijn, zoals uw echtgenoot verklaart, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat u geen bescherming zocht in Spanje of Nederland (zie nota's CGVS 1 p.3).

Verder hebt u in België ook niet de moeite genomen om uw verzoek om internationale bescherming te staven. U hebt blijkbaar niemand in Pakistan gecontacteerd om stukken te verkrijgen. En ook al zou u geen contacten onderhouden met uw familie, noch uw schoonfamilie, bestaat er toch de mogelijkheid om vrienden of collega's, burens of zelfs de vroegere verhuurder te contacteren teneinde u bij te staan. Immers zouden jullie de laatste jaren in Karachi hebben gewoond waar uw echtgenoot werkte en een woning kon huren, dus kan verwacht worden dat u daar contacteren heeft. U hebt in België ook geen stukken, origineel of kopieën, opgevraagd bij de Pakistaanse ambassade, terwijl u toch op geen enkel ogenblik enige vrees ten aanzien van de Pakistaanse autoriteiten hebt kenbaar gemaakt. U en uw echtgenoot werden voldoende gewezen op het belang van documenten, zowel bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS als bij het eerste persoonlijk onderhoud van uw echtgenoot op het CGVS op 2 september 2021.

Het CGVS kan dan ook niet anders dan concluderen dat u geen zicht wilt geven op uw juiste identiteit, uw vertrek uit Pakistan, uw gezinssituatie en uw beweerde asielrelaas waardoor het CGVS niet in staat is om uw situatie correct in te schatten. Nochtans heeft het CGVS u uitgebreid de kans gegeven om hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door bewust de ware toedracht op deze punten, die de kern van uw asielrelaas raken, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Pakistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Wat er ook van zij, gesteld dat u gehuwd was in Pakistan en dat dit huwelijk moeilijk lag bij jullie families, bent u nog van 2008 tot 2018 in Pakistan gebleven. U kon jarenlang in Karachi een woning huren, uw echtgenoot ging er werken en u kreeg twee kinderen in Karachi die allebei geboren zijn in het ziekenhuis. Eén van de twee kinderen is gehandicapt en uw echtgenoot kon met uw gehandicapte kind dokters bezoeken. Dit geeft niet echt blijk van een ondergedoken leven op basis van een vrees om door uw families vermoord te worden wegens een verboden huwelijk. Indien u van oordeel was dat uw leven in gevaar was door het sluiten van een huwelijk in 2008, kan redelijkerwijze verondersteld worden dat u reeds voordien al Pakistan had verlaten.

U hebt aldus niet aannemelijk gemaakt dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij

een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u neerlegde ter staving van uw verzoek vermogen niet bovenstaande appreciatie in positieve zin om te buigen. U legde medische stukken neer die verwijzen naar de situatie van jullie gehandicapte kind. Maar dit gegeven staat los van jullie asielrelaas en u geeft zelf aan dat u een verzoek tot medische regularisatie indienden bij de Belgische instanties daarvoor bevoegd.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door Cedoca (zie EASO Country of Origin Information Report: Pakistan Security Situation van oktober 2021 beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_10_EASO_COI_Report_Pakistan_Security_situation.pdf of https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_pakistan_security_situation_20211027.pdf) blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiietische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan de voorbije jaren verbeterd is en deze trend zich in het voorbije jaar in het algemeen op enkele lokale uitzonderingen na heeft verdergezet. Zo is er in Pakistan sprake van een verdere daling in het aantal veiligheidsincidenten voor het jaar 2020. De cijfers van de eerste zeven maanden van 2021 wijzen op een toename van het aantal incidenten en burgerslachtoffers in vergelijking met dezelfde periode in 2020. Volgens experts wordt de periode 2020-2021 gekenmerkt door veranderde terreurtactieken, de hereniging van de Pakistaanse Taliban, en een toename in spanningen tussen soennieten en sjiieten. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat de veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's tot op heden problematisch blijft, waarbij het aantal incidenten en slachtoffers gestaag toeneemt. Het noordwesten van Pakistan wordt terug geteisterd door opflakkerend geweld, voornamelijk gepleegd door militanten. Uit dezelfde informatie blijkt evenwel dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de tribale districten in Khyber-Pakhtunkwa (KP) (de voormalige FATA). Deze districten werden in mei 2018 aan Khyber-Pakhtunkwa toegevoegd en vormen sindsdien administratief deel van de provincie. In bepaalde van deze districten, meer specifiek Noord- en Zuid-Waziristan, is de veiligheidssituatie precair en zal aan verzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet worden toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Hoewel de situatie in de overige delen van KP en de provincies Punjab, Sindh, Balochistan en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan.

Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend kan zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjabi te worden beoordeeld. Daarnaast, gezien uw verklaring dat u jarenlang in Karachi, Sindh verbleef, dient in casu ook de veiligheidssituatie in de provincie Sindh te worden beoordeeld.

De provincie Punjab, gelegen in het oosten van Pakistan, wordt beschouwd als het politieke en economische centrum van Pakistan. De Tehrik-e Taliban Pakistan (TTP) zijn actief in de provincie. Voorts blijkt dat anti-India groepen zoals Jaish-e Muhammad (JeM) en militanten uit Balochistan aanwezig zijn in Punjab.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie de dichtst bevolkte regio van Pakistan is en ruw geschat 110 miljoen inwoners heeft, waarvan meer dan de helft in rurale gebieden leeft. Volgens ACLED werden er in 2020 33 veiligheidsincidenten gemeld. PIPS registreerde in dezelfde periode 7 aanvallen die door gewapende groeperingen uitgevoerd werden. PICSS registreerde voor deze periode 10 incidenten. Tijdens de eerste helft van 2021 vonden er volgens ACLED 82 gewelddadige incidenten

plaats, terwijl PIPS melding maakt van 11 en PICSS van 26 veiligheidsincidenten. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Punjab in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Hoewel er een lichte stijging was van het aantal veiligheidsincidenten en het aantal burgerslachtoffers in 2020 en 2021, bleef het totaal aantal slachtoffers in de gehele provincie beperkt.

Verder wordt melding gemaakt van veiligheidsoperaties van de CTD van Punjab gericht tegen militanten, waarbij diverse (vermoedelijke) leden van militante organisaties gearresteerd of gedood werden. In 2021 werden verschillende leden van militante organisaties met oorsprong in Afghanistan die verantwoordelijk waren voor een aantal aanslagen in 2020, gearresteerd door de CTD. Het gros van de in Punjab geregistreerde incidenten vond plaats in Lahore, de provinciale hoofdstad van Punjab en de tweede grootste stad van het land en in Rawalpindi.

Er wordt geen melding gemaakt van een interne of externe ontheemding binnen of buiten de provincie Punjab.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Punjab in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Punjab een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Punjab. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Wat betreft uw verblijf in Karachi, stelt het CGVS dat de provincie Sindh is gelegen in het zuidoosten van Pakistan. Sinds het najaar van 2013 is er in Sindh een veiligheidsoperatie aan de gang, die vooral toegespitst is op de hoofdstad Karachi. Deze operatie is gericht op het bestrijden van vier categorieën van gewelddadige groeperingen die betrokken zijn bij het geweld in de stad: de Pakistaanse Taliban, sektarische gewapende groeperingen, gewapende vleugels van etno-politieke partijen en criminele bendes. Aan de Rangers werden 'speciale bevoegdheden' toegekend om de verscheidenheid aan geweld aan te pakken.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat verschillende militante groeperingen met name TTP en Lashkar-e Jhangvi (LeJ) aanwezig zijn in de provincie Sindh, voornamelijk in de rurale gebieden. Voorts blijkt dat in 2020 verschillende Sindhi-separatistische en nationalistische bewegingen allianties zijn aangegaan met hun evenknieën in Balochistan. Ze bieden elkaar ondersteuning bij operaties en trainingsfaciliteiten. In juli 2020 wordt de opkomst van een nieuwe beweging, de Mohajir Freedom Fighters (MFF) gerapporteerd. Criminele activiteiten vormen een uitdaging voor de politiediensten in Sindh.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de provincie Sindh ruw geschat 47,9 miljoen inwoners heeft, waarvan er 20 à 25 miljoen in de stad Karachi woonachtig zijn. Volgens ACLED werden er in 2020 52 veiligheidsincidenten gemeld. PIPS registreerde in dezelfde periode 18 aanvallen die door gewapende groeperingen uitgevoerd werden en PICSS telde ook 18 incidenten. Tijdens de eerste helft van 2021 vonden er volgens ACLED 37 gewelddadige incidenten plaats, terwijl PIPS melding maakt van 10 en PICSS van 47 veiligheidsincidenten. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Sindh in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. De terroristische incidenten waren religieus of nationalistisch van aard en ze vonden meestal plaats in Karachi. Het totaal aantal slachtoffers in de gehele provincie bleef beperkt. Het merendeel van de gewelddaden die in de provincie Sindh plaatsvinden is bovendien voornamelijk doelgericht van aard, waarbij overwegend de Pakistaanse veiligheidsdiensten (o.a. Rangers), maar ook burgers gevisieerd worden. De TTP zou verschillende "sleeper cells" in de provincie hebben, maar in 2021 werd gerapporteerd dat de overheden verschillende leden van TTP arresteerden of doodden.

Er wordt geen melding gemaakt van een interne of externe ontheemding binnen of buiten de provincie Sindh.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Sindh met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Sindh dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan

te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Sindh in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Sindh een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Sindh. U gaf aan dat uw echtgenoot in Karachi kon werken, een woning kon huren en dat twee kinderen van u er in het ziekenhuis zijn geboren. Uw echtgenoot kon met uw gehandicapte kind naar de dokter gaan. En ook al gaf uw echtgenoot te kennen dat u moeilijk toegang had tot betere gezondheidszorg in de ziekenhuizen, doet dit geen afbreuk aan bovenstaande vaststelling dat u geen bewijs levert dat u specifiek geraakt zou worden door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld in Sindh. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel beroepen de verzoekende partijen zich op de schending van artikel 48/6, § 1, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) in samenhang met de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2. In hun verzoekschrift stellen de verzoekende partijen als volgt:

"Artikel 48/6, §1, 1e lid Vw. bepaalt; "De verzoeker om internationale bescherming dient alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek van het verzoek belaste instanties hebben tot taak om de relevante elementen van het verzoek om internationale bescherming in samenwerking met de verzoeker te beoordelen. "

Uit voormeld wetsartikel blijkt dat verzoekers enerzijds alle documenten dienen voor te leggen om hun verzoek te staven en anderzijds dat er een samenwerkingsplicht ligt op de asielinstantie.

Verzoekers hebben verklaard dat ze over geen documenten uit hun land van herkomst (Pakistan) beschikken, omdat zij deze documenten aan een derde (lees: smokkelaar) hebben overhandigd die de familie naar België bracht. De paspoorten hebben verzoekers op instructie van die derde vernietigd. Bovendien kunnen zij niemand in hun land van herkomst contacteren, omdat zij daar gevlucht zijn van hun families uit vrees voor hun leven.

Verzoekers konden zich niet wenden tot de Pakistaanse ambassade, omdat zij omwille van medische redenen (zorg voor gehandicapte zoon en opname in het ziekenhuis van de zoon en van mevrouw Tasswar) belet waren om zich naar de ambassade te begeven. Bovendien was de toegang tot de ambassade beperkt wegens de geldende coronamaatregelen. Verzoekers wensen documenten op te vragen en voor te leggen wanneer zij hier meer tijd voor krijgen.

Wanneer verzoekers zich in de onmogelijkheid bevinden om documenten te verzamelen, dan dienen asielinstantie samen te werken met verzoekers om deze documenten te verzamelen, zeker wanneer de toegang tot deze documenten voor de asielinstantie meer toegankelijk is dan voor verzoekers zelf. Op deze manier kon de verwerende partij bijvoorbeeld gemakkelijk verifiëren bij het consulaat van Pakistan over de origine van verzoekers.

De materiële motiveringsplicht houdt daarnaast in dat elke administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen. Verwerende partij moet haar beslissing baseren op feiten die een determinerende invloed hebben op de uiteindelijke beslissing. Er moet derhalve worden nagegaan of de motieven van de bestreden beslissing steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld.

Verzoekers stellen vast dat de materiële motiveringsplicht geschonden wordt omwille van het feit dat verwerende partij heeft nagelaten een objectief onderzoek te verrichten naar de persoonlijke situatie van verzoekers in hun land van herkomst en heeft nagelaten grondig te onderzoeken of verzoekers

blootgesteld zullen worden aan een reëel risico op ernstige schade in geval van terugkeer naar hun land van herkomst.

Verwerende partij heeft aldus haar onderzoeksplicht geschonden en bijgevolg de materiële motiveringsplicht geschonden.

Asielinstanties hebben de plicht om nauwkeurige en objectieve informatie te verzamelen om kennis te nemen over de situatie in het land van herkomst van verzoekers. Het klopt dat personen met Pakistaanse origine, voornamelijk uit de regio Punjab, verplicht worden om te trouwen binnen hun kaste of stam en ook binnen hun religieuze sekte (stuk 4).

Tot slot heeft verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden, hetgeen in casu niet is gebeurd.

De bestreden beslissingen op naam van beide verzoekers zijn niet gedateerd noch ondertekend. Er kan bijgevolg niet worden nagegaan wanneer de beslissingen zijn genomen. Evenmin kan worden nagegaan wie de beslissing heeft genomen, is dit de commissaris-generaal, zijn geattacheerde of een derde die de beslissing heeft genomen?

De bestreden beslissingen dienen bijgevolg te worden hervormd, minstens te worden vernietigd."

2.3. De verzoekende partijen voegen bij hun verzoekschrift "Krantenartikelen eremoord Pakistan" (stuk 4).

3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unie-rechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van

de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. De verzoekende partijen voeren aan dat zij door hun familie worden bedreigd omdat zij een religieus (sjiitisch-soennitisch) gemengd huwelijk aangingen. Voor de samenvatting van de vluchtmotieven van de verzoekende partijen verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissingen, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door de verzoekende partijen.

5.2. Ter staving van hun verzoek om internationale bescherming leggen de verzoekende partijen medische documenten voor met betrekking tot hun gehandicapte zoon (zie map 'Documenten' in het administratief dossier). De handicap van de zoon van de verzoekende partijen wordt niet betwist doch de medische documenten bevatten geen elementen waaruit de aannemelijkheid van de door hen aangehaalde vluchtmotieven zou kunnen blijken. De krantenartikelen die de verzoekende partijen aan hun verzoekschrift toevoegen (stuk 4) bevatten louter algemene informatie die geen betrekking heeft op

hun persoonlijke, individuele situatie. Aldus volstaat deze informatie niet teneinde de door hen aangehaalde vervolgingsfeiten in deze stand van zaken *in concreto* aannemelijk te achten.

Gelet op de summier inhoud en de relatieve bewijswaarde van de voorgelegde documenten, volstaan deze documenten op zich niet om in deze stand van zaken de relevante elementen van het vluchtrelaas van de verzoekende partijen geloofwaardig te bevinden. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoekende partijen voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van hun vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht

5.3. Uit een lezing van de bestreden beslissingen blijkt dat deze inhoudelijk nagenoeg volledig gelijklopend zijn. In de bestreden beslissingen onderzoekt de verwerende partij de verklaringen van de verzoekende partijen omtrent de beweerdde problemen die zij in Pakistan ondervonden hebben naar aanleiding van hun religieus (sjiitisch-soennitisch) gemengd huwelijk. Er kan inderdaad geen geloof worden gehecht aan de beweerdde problemen van de verzoekende partijen. In de bestreden beslissingen motiveert de commissaris-generaal dat:

(i) de verklaringen van de verzoekende partijen met betrekking tot hun paspoorten en hun geboortedatum niet overeenstemmen met de aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie') en als dusdanig ongeloofwaardig zijn. Zij leggen bovendien geen enkel ander identiteitsbewijs voor.

(ii) de verzoekende partijen evenmin een begin van bewijs voorleggen dat hun voorgehouden problemen naar aanleiding van hun religieus gemengd huwelijk zou kunnen staven, zoals een huwelijksattest, huwelijksfoto's of andere foto's van hen en hun gezin in Pakistan.

(iii) de verzoekende partijen ook geen begin van bewijs voorleggen van hun vertrek uit Pakistan en hun reis naar Europa. Uit de informatie in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat de verzoekende partijen over een paspoort beschikken dat in 2014 (verzoekers paspoort) en 2015 (verzoekster paspoort) werd uitgegeven en dat zij in maart 2018 in het Omaanse Muscat een visum voor Spanje aanvroegen, terwijl zij zelf verklaren dat zij pas begin maart 2018 uit Pakistan vertrokken. Dit klemmt des te meer daar de verzoekende partijen noch Spanje, noch in Nederland een verzoek om internationale bescherming indienden.

(iv) de verzoekende partijen hebben zich niet de moeite getroost om vanuit België documenten ter staving van hun verzoek om internationale bescherming te verzamelen, hoewel redelijkerwijze kan worden aangenomen dat dit voor hen niet onmogelijk is en hen op het belang van documenten werd gewezen.

(v) gezien het voorgaande, dient besloten dat de verzoekende partijen geen zicht bieden op hun identiteit, hun reisweg, hun gezinssituatie en hun beweerdde problemen in Pakistan, hetgeen afbreuk doet aan de op hen rustende medewerkingsplicht.

(vi) de verzoekende partijen in 2008 huwden en nog tot 2018 in Pakistan verbleven hebben, terwijl uit hun verklaringen niet blijkt dat zij gedurende die periode daadwerkelijk ondergedoken leefden in Karachi.

(vii) verzoekers ouders eveneens een gemengd huwelijk aangingen en verzoeker, die verklaart dat hij aan religie niet veel belang hecht, nooit heeft overwogen om zich tot het soennisme te bekeren teneinde de beweerdde problemen met hun families af te wenden.

In de bestreden beslissingen wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Het komt de verzoekende partijen toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij echter geheel in gebreke blijven.

Waar de verzoekende partijen in hun verzoekschrift stellen dat zij geen documenten hebben omdat zij deze aan de smokkelaar hebben afgegeven en zij hun paspoorten op instructie van de smokkelaar hebben vernietigd, spreken zij hun eerdere verklaringen tegen, hetgeen eens te meer afbreuk doet aan de geloofwaardigheid ervan. Verzoeker verklaarde tijdens zijn interview op Dienst Vreemdelingenzaken immers dat hij zijn paspoort had verstoep maar dat hij deze zal voorleggen (administratief dossier, stuk 8, "verklaring DVZ", verklaring 35). Hij maakte hierbij geen enkele melding dat hij zijn paspoort op vraag van de smokkelaar vernietigde. Bovendien kan bezwaarlijk worden ingezien waarop de verzoekende partijen een smokkelaar zouden nodig hebben indien zij op legale wijze met hun eigen paspoort reisden. De Raad hecht dan ook geen geloof aan hun bewering dat zij met een smokkelaar naar Europa zouden zijn gereisd en bijgevolg evenmin aan hun bewering dat zij hun documenten aan een smokkelaar

zouden hebben gegeven en/of hun paspoorten zouden hebben vernietigd. Te dezen merkt de Raad tevens op dat de verzoekende partijen in hun verzoekschrift volharden dat zij werden geboren in respectievelijk 1975 en 1985 (p. 1), dit in weerwil van de informatie in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') en de motieven in de bestreden beslissingen. Als dusdanig leggen zij de op hen rustende medewerkingsplicht nogmaals naast zich neer, hetgeen afbreuk doet aan hun algehele geloofwaardigheid. Dat de verzoekende partijen niemand in hun land van herkomst kunnen contacteren om documenten te bekomen omdat zij uit vrees voor hun leven van hun families zijn gevlucht, vormt, zoals de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen reeds terecht opmerkt, allerm minst een afdoende verschooning voor het gebrek aan bewijskrachtige documenten omtrent hun identiteit, hun reisweg en/of hun vluchtrelaas. Uit hun verklaringen blijkt immers dat zij in Pakistan een huis huurden, met hun zoon naar het ziekenhuis gingen en dat verzoeker werkte, zodat bezwaarlijk kan worden aangenomen dat zij geen enkel sociaal contact hebben dat zij zouden kunnen aanspreken teneinde documenten te bekomen. Dat zij zich niet tot de Pakistaanse ambassade konden wenden omdat zij bezig waren met de medische zorgen voor hun zoon en omdat de toegang tot de ambassade beperkt was in het kader van de coronamaatregelen, dient nogmaals gewezen op de medewerkingsplicht die op hun schouders rust, zoals uiteengezet in punt 4 (zie *supra*). Het feit dat hun zoon medische zorgen behoeft, volstaat niet teneinde aan te nemen dat zij geen enkele mogelijkheid zouden hebben gehad om eventueel via de Pakistaanse ambassade documenten te bekomen ter staving van hun verzoek om internationale bescherming. Zij brengen verder geen enkel objectief stuk bij waaruit zou kunnen blijken dat de Pakistaanse ambassade omwille van de coronamaatregelen niet of te weinig toegankelijk zou zijn geweest. Het gebrek aan medewerking in hoofde van de verzoekende partijen wordt eens te meer benadrukt waar zij in hun verzoekschrift stellen: *“Verzoekers wensen documenten op te vragen voor te leggen wanneer zij hier meer tijd voor krijgen.”*, terwijl zij reeds sedert 25 april 2018 in België verblijven en zij middels de devolutieve werking van onderhavig beroep de kans hebben om alsnog alle documenten voor te leggen waarmee zij hun verzoek om internationale bescherming wensen te staven.

Waar de verzoekende partijen wijzen op de samenwerkingsplicht in hoofde van de asielinstanties, dient erop gewezen dat de bewijslast in beginsel bij de verzoeker om internationale bescherming zelf rust. De verzoekende partijen gaan er duidelijk aan voorbij dat de samenwerkingsplicht vervat in artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn geen synoniem is voor “gedeelde bewijslast”, maar hoogstens een nuancering inhoudt van de bewijslast die in beginsel op de schouders van de verzoeker om internationale bescherming rust. De samenwerkingsplicht vervat in de tweede zin van artikel 4, eerste lid van de Kwalificatierichtlijn volgt immers pas nadat de bewijslast, zoals omschreven in de eerste zin van voornoemd artikel, in de eerste plaats bij de verzoeker om internationale bescherming is gelegd. De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. De samenwerkingsplicht die op de schouders van de commissaris-generaal rust, doet dus geen afbreuk aan de verplichting van de verzoeker om internationale bescherming om de relevante gegevens noodzakelijk voor de beoordeling van de gegrondheid van zijn verzoek om internationale bescherming spontaan en zo spoedig mogelijk te verstrekken. Het is dan ook aan de verzoekende partijen om alle nodige elementen voor de beoordeling van hun verzoek om internationale bescherming aan te reiken en de verschillende elementen van hun relaas op coherente wijze toe te lichten, waar zij echter geheel in gebreke blijven.

Waar de verzoekende partijen aanvoeren dat Pakistanen, voornamelijk in de provincie Punjab, verplicht worden om *“binnen hun kaste of stam en ook binnen hun religieuze sekte”* te trouwen en verwijzen naar de aan hun verzoekschrift gevoegde krantenartikelen (stuk 4), komen zij niet verder dan het verwijzen naar louter algemene informatie die geen betrekking heeft op hun persoonlijke, individuele situatie en die dan ook niet volstaat teneinde de door hen aangevoerde vervolgingsfeiten *in concreto* aannemelijk te maken. De commissaris-generaal wijst er in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker bovendien terecht op dat verzoekers ouders eveneens een religieus gemengd huwelijk aangingen en dat verzoeker verklaarde dat religie voor hem van weinig belang is hoewel hij zich niet de moeite getroostte om zich eventueel tot het soennisme te bekeren teneinde aan de vervolging vanwege hun families te ontkomen. In hun verzoekschrift voeren de verzoekende partijen dienaangaande geen enkel concreet en inhoudelijk verweer.

Ter terechtzitting doen verzoekers afstand van het onderdeel van hun middel in het verzoekschrift dat de bestreden beslissingen niet zijn gedateerd of ondertekend, zodat niet kan worden nagegaan wanneer en door wie de bestreden beslissingen werden genomen daar ze ter terechtzitting hebben kunnen vaststellen dat in het administratief dossier een gedateerde en ondertekende versie zit van de bestreden beslissingen.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen er in voorliggend verzoekschrift niet in slagen om voormelde motieven uit de bestreden beslissingen te verklaren of te weerleggen. In wezen blijven zij slechts steken in het louter volharden in hun ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven, het minimaliseren en vergoelijken van de in de bestreden beslissingen vastgestelde onaannemelijkheden, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van bepaalde gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusie in de bestreden beslissingen kunnen weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig en vermag niet de pertinente motieven van de bestreden beslissingen, zoals hoger weergegeven, te ontkrachten.

5.4. Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het vluchtrelaas van de verzoekende partijen en hun vrees voor vervolging niet geloofwaardig.

5.5. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

5.6. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.1. Juridisch kader

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit dit artikel volgt dat de verzoekende partijen, opdat zij de subsidiaire beschermingsstatus kunnen genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” lopen. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

6.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat de verzoekende partijen geen elementen aanreiken waaruit kan blijken dat zij op deze grond nood zouden hebben aan subsidiaire bescherming.

6.3. In zoverre de verzoekende partijen zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroepen op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat zij hun voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk hebben gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partijen geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. De verzoekende partijen maakten immers doorheen hun opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Pakistan zouden hebben gekend.

6.4. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht als volgt:

“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door Cedoca (zie EASO Country of Origin Information Report: Pakistan Security Situation van oktober 2021 beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_10_EASO_COI_Report_Pakistan_Security_situation.pdf of https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_pakistan_security_situation_20211027.pdf blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiietische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan de voorbije jaren verbeterd is en deze trend zich in het voorbije jaar in het algemeen op enkele lokale uitzonderingen na heeft verdergezet. Zo is er in Pakistan sprake van een verdere daling in het aantal veiligheidsincidenten voor het jaar 2020. De cijfers van de eerste zeven maanden van 2021 wijzen op een toename van het aantal incidenten en burgerslachtoffers in vergelijking met dezelfde periode in 2020. Volgens experts wordt de periode 2020-2021 gekenmerkt door veranderde terreurtactieken, de hereniging van de Pakistaanse Taliban, en een toename in spanningen tussen soennieten en sjiieten. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat de veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's tot op heden problematisch blijft, waarbij het aantal incidenten en slachtoffers gestaag toeneemt. Het noordwesten van Pakistan wordt terug geteisterd door opflakkerend geweld, voornamelijk gepleegd door militanten. Uit dezelfde informatie blijkt evenwel dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de tribale districten in Khyber-Pakhtunkwa (KP) (de voormalige FATA). Deze districten werden in mei 2018 aan Khyber-Pakhtunkwa toegevoegd en vormen sindsdien administratief deel van de provincie. In bepaalde van deze districten, meer specifiek Noord- en Zuid-Waziristan, is de veiligheidssituatie precair en zal aan verzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet worden toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Hoewel de situatie in de overige delen van KP en de provincies Punjab, Sindh, Balochistan en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan.

Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend kan zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjabi te worden beoordeeld. Daarnaast, gezien uw verklaring dat u jarenlang in Karachi, Sindh verbleef, dient in casu ook de veiligheidssituatie in de provincie Sindh te worden beoordeeld.

De provincie Punjab, gelegen in het oosten van Pakistan, wordt beschouwd als het politieke en economische centrum van Pakistan. De Tehrik-e Taliban Pakistan (TTP) zijn actief in de provincie. Voorts blijkt dat anti-India groepen zoals Jaish-e Muhammad (JeM) en militanten uit Balochistan aanwezig zijn in Punjab.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie de dichtst bevolkte regio van Pakistan is en ruw geschat 110 miljoen inwoners heeft, waarvan meer dan de helft in rurale gebieden leeft. Volgens ACLED werden er in 2020 33 veiligheidsincidenten gemeld. PIPS registreerde in dezelfde periode 7 aanvallen die door gewapende groeperingen uitgevoerd werden. PICSS registreerde voor deze periode 10 incidenten. Tijdens de eerste helft van 2021 vonden er volgens ACLED 82 gewelddadige incidenten plaats, terwijl PIPS melding maakt van 11 en PICSS van 26 veiligheidsincidenten. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Punjab in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Hoewel er een lichte stijging was van het aantal veiligheidsincidenten en het aantal burgerslachtoffers in 2020 en 2021, bleef het totaal aantal slachtoffers in de gehele provincie beperkt.

Verder wordt melding gemaakt van veiligheidsoperaties van de CTD van Punjab gericht tegen militanten, waarbij diverse (vermoedelijke) leden van militante organisaties gearresteerd of gedood werden. In 2021 werden verschillende leden van militante organisaties met oorsprong in Afghanistan die verantwoordelijk waren voor een aantal aanslagen in 2020, gearresteerd door de CTD. Het gros van de in Punjab geregistreerde incidenten vond plaats in Lahore, de provinciale hoofdstad van Punjab en de tweede grootste stad van het land en in Rawalpindi.

Er wordt geen melding gemaakt van een interne of externe ontheemding binnen of buiten de provincie Punjab.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Punjab in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Punjab een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Punjab. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Wat betreft uw verblijf in Karachi, stelt het CGVS dat de provincie Sindh is gelegen in het zuidoosten van Pakistan. Sinds het najaar van 2013 is er in Sindh een veiligheidsoperatie aan de gang, die vooral toegespitst is op de hoofdstad Karachi. Deze operatie is gericht op het bestrijden van vier categorieën van gewelddadige groeperingen die betrokken zijn bij het geweld in de stad: de Pakistaanse Taliban, sektarische gewapende groeperingen, gewapende vleugels van etno-politieke partijen en criminele bendes. Aan de Rangers werden 'speciale bevoegdheden' toegekend om de verscheidenheid aan geweld aan te pakken.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat verschillende militante groeperingen met name TTP en Lashkar-e Jhangvi (LeJ) aanwezig zijn in de provincie Sindh, voornamelijk in de rurale gebieden. Voorts blijkt dat in 2020 verschillende Sindhi-separatistische en nationalistische bewegingen allianties zijn aangegaan met hun evenknieën in Balochistan. Ze bieden elkaar ondersteuning bij operaties en trainingsfaciliteiten. In juli 2020 wordt de opkomst van een nieuwe beweging, de Mohajir Freedom Fighters (MFF) gerapporteerd. Criminele activiteiten vormen een uitdaging voor de politiediensten in Sindh.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de provincie Sindh ruw geschat 47,9 miljoen inwoners heeft, waarvan er 20 à 25 miljoen in de stad Karachi woonachtig zijn. Volgens ACLED werden er in 2020 52 veiligheidsincidenten gemeld. PIPS registreerde in dezelfde periode 18 aanvallen die door gewapende groeperingen uitgevoerd werden en PICSS telde ook 18 incidenten. Tijdens de eerste helft van 2021 vonden er volgens ACLED 37 gewelddadige incidenten plaats, terwijl PIPS melding maakt van 10 en PICSS van 47 veiligheidsincidenten. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Sindh in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. De terroristische incidenten waren religieus of nationalistisch van aard en ze vonden meestal plaats in Karachi. Het totaal aantal slachtoffers in de gehele provincie bleef beperkt. Het merendeel van de gewelddaden die in de provincie Sindh plaatsvinden is bovendien voornamelijk doelgericht van aard, waarbij overwegend de Pakistaanse veiligheidsdiensten (o.a. Rangers), maar ook burgers gevisieerd worden. De TTP zou verschillende "sleepers" in de provincie hebben, maar in 2021 werd gerapporteerd dat de overheden verschillende leden van TTP arresteerden of doodden.

Er wordt geen melding gemaakt van een interne of externe ontheemding binnen of buiten de provincie Sindh.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Sindh met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Sindh dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Sindh in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Sindh een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Sindh. U gaf aan dat u in Karachi kon werken, een woning kon huren en dat twee kinderen van u er in het ziekenhuis zijn geboren. U kon met uw gehandicapte kind naar de dokter gaan. En ook al gaf u te kennen dat u moeilijk toegang had tot betere gezondheidszorg in de ziekenhuizen, doet dit geen afbreuk aan bovenstaande vaststelling dat u geen bewijs levert dat u specifiek geraakt zou worden door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld in Sindh. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld." Dienaangaande voeren de verzoekende partijen geen enkel concrete en inhoudelijke motivering aan in hun verzoekschrift, zodat deze motivering onverminderd overeind blijft.

In het licht van de voorliggende actuele objectieve landeninformatie, wordt de analyse van de commissaris-generaal door de Raad overgenomen. De Raad concludeert samen met de commissaris-generaal dat er actueel in de provincie Sindh met inbegrip van de miljoenenstad Karachi geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar deze stad louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partijen brengen geen concrete, objectieve informatie bij die voorgaande appreciatie in een ander daglicht stelt. De Raad stelt bovendien vast dat de verzoekende partijen nalaten het bewijs te leveren dat zij specifiek geraakt worden, om redenen die te maken hebben met hun persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in de provincie Sindh met inbegrip van de miljoenenstad Karachi. Evenmin beschikt de Raad over elementen die erop wijzen dat er in verzoekers' hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat zij een verhoogd risico lopen om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Specifieke met betrekking tot hun gehandicapte zoon wordt in de bestreden beslissingen terecht gemotiveerd dat: *"U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Sindh. U gaf aan dat u in Karachi kon werken, een woning kon huren en dat twee kinderen van u er in het ziekenhuis zijn geboren. U kon met uw gehandicapte kind naar de dokter gaan. En ook al gaf u te kennen dat u moeilijk toegang had tot betere gezondheidszorg in de ziekenhuizen, doet dit geen afbreuk aan bovenstaande vaststelling dat u geen bewijs levert dat u specifiek geraakt zou worden door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld in Sindh. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld."* Deze gegronde motieven van de bestreden beslissingen laten verzoekers bovendien ongemoeid.

6.5. De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier evenmin andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekers in aanmerking komen voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg maken verzoekers niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Pakistan een reëel risico zullen lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partijen

werden gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Punjabi machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over de regio van herkomst van de verzoekende partijen en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van de verzoekende partijen op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissingen genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoekende partijen hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

10. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat de verzoekende partijen niet als vluchteling kunnen worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig april tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS